СІД: Панталонис

Якось у п'ятницю у самий розпал літа 2016 року, мерзенним липневим днем, що зранку курився дрібною мжичкою, яка з наближенням вечора перетворилася на теплу затяжну зливу, Сід засиджується на роботі та потрапляє в затор. З радіоприймача повідомляють, що десь попереду водій не впорався з керуванням, і фургон, який прямував до одного з шеффілдських секс-шопів, зіштовхнувся з вантажівкою, тож обидві смуги Кільцевої всипало пікантними відеодисками та іграшками для дорослих. Смакуючи масний скарб, диктор ледве стримується, щоб не пирснути сміхом.

Сідові конче потрібно чимось розвіяти нудьгу. Є щось надзвичайно гнітюче у поєднанні вечора, дощу, Йоркшира і заторів на дорозі — це може увігнати в депресію найбезжурнішу людину, що вже казати про таких, як він. Ставши заручником руху на Кільцевій, слухаючи новини з приймача і байдуже спостерігаючи, як марно ковзають сюди-туди склоочищувачі, укриваючи скло маслянистою плівкою, він неквапом малює собі картину дорожньо-транспортної пригоди, а потім знову і знову відтворює в голові сцени стрімкого падіння під укіс потяга сімейного життя батьків, щоразу зосереджуючись на інших деталях. Раптом дзвонить телефон. Це батько, аж задихається від хвилювання.

— Слухай, Сіде, можеш собі уявити?

— Що саме, тату?

Із приймача лунає одна з його улюблених пісень — «Твій останній танець за мною». Він ледве чутно мугикає мотивчик батькові на втіху, а подумки вже десь із Джекі, танцює, щока до щоки, у нескінченному танці, і він мріє, що вона вже чекатиме вдома, коли він повернеться.

— Мені щойно подзвонили з привітаннями від Косовської національної лотереї. Кажуть, що я виграв мільярд

леків. Звісно, албанський лек куди дешевший за фунт, але я порахував — і виходить сім мільйонів триста тисяч триста двадцять один фунт тридцять три пенси.

Синій фургончик, що їде попереду, різко гальмує, і Сід ледве не в'їжджає йому в зад.

— Тридцять три пенси? Ти не помиляєшся?

— Звісно, не помиляюся. Чи ти думаєш, що я тупий?

— Стривай, тату, — Сід обережно намагається опустити батька на землю, знаючи, як буйно часом розігрується в того уява. — Ти дійсно купував білет цієї лотереї?

— Усе може бути. Чому б ні? — Пауза. — Сіде, я не пам'ятаю. Щось таке дійсно було: подзвонили, запропонували взяти участь в онлайн-опитуванні ще бозна-коли. Їм потрібні були особисті дані й контакти, а за це я став учасником розіграшу. Й отак сталося, що я виграв. Я виграв у лотерею.

Сіда це починає дратувати, та водночас він хоче захистити батька. На його думку, Джордж узагалі не купував білета, і хтось намагається ошукати цього очманілого скнарого дідугана (а хто ж він іще?), що вийшов зі своєї брунатної дотехнологічної доби.

— Це, найімовірніше, оборудка, тож просто не зважай на це. Мабуть, вони докладно розпитували про банк і куди переказати гроші?

— Звідки знаєш?

— Їм потрібні номер рахунку і банківський код, але щоб покласти на рахунок гроші, ні твій пароль, ні ПІН-код не потрібні, вони потрібні, щоб їх зняти. Ці люди, вони навмисно обирають затурканих і старих. Слухай, тату, краще сам сходи до свого відділення. Зміни пароль рахунку, на якому в тебе гроші.

— Старих? Затурканих? Це ти зараз про кого?

— Тату, ти знаєш, про що я. Ти можеш це зробити навіть онлайн, якщо даси собі раду з технікою. І не використовуй чогось очевидного, як-от твій день народження. Або мій. Або Кассі. Обери щось навмання. Склади речення, що легко запам'ятовується, як-от «Я Джордж Пантаlонас і мені сімдесят дев'ять років». Його ти не забудеш. Тоді з перших літер слів склади пароль — IAGPAIA79YO[1]. Комбінацію з великих і малих літер і цифр.

— Можеш іще раз повторити речення? — просить Джордж.

— Ні, тату. Вигадай речення сам. Просто зараз. Імовірно, це звичайні шахраї, але вони можуть спробувати заразити вірусами твій комп'ютер. Тож не клацай в електронному листі посилання. І за жодних обставин нікому не передавай свій пароль, навіть співробітникам банку.

— Дякую, Сіде. Я знав, що ти завжди порадиш щось корисне.

— І забудь про ті гроші. Вони не варті того, щоби втрачати через них голову.

Сіду здається, що після цих слів його вухо ледве вловило *цок!* на лінії, наче хтось поклав слухавку в іншій кімнаті. Може, Бренда підслуховувала? Байдуже, імовірно, усе це чиясь безглузда витівка. Але очевидно, що батько заковтнув наживку.

— Я тепер можу придбати спортивну автівку, елітну, про яку завжди мріяв. Ми можемо отримати довічні абонементи на матчі «Шеффілд Юнайтед». Усе, що забажається, усе, що можна купити за гроші, буде наше, — радісно белькоче він.

— Забудь про гроші. Вони не твої, хіба ні, тату?

— Чому не мої? Може, й мої.

— Та все одно не твої, погодься. Що ти собі надумав? — через батькову впертість він починає закипати. — Тату, я не можу зараз розмовляти, я за кермом.

Недарма його кличуть Розсудливий Сід.

Синій фургончик досі попереду, він то уривчасто гальмує, то газує. На задніх дверцятах — логотип «Пересувний зоосалон Патті» і відбитки лап. Дощ посилився, і склоочищувачі ледве встигають розгрібати воду. Крихітний чор-

[1] Англійською речення пишеться так: I am George Pantalonas and I am 79 years old — IAGPAIA79YO.

ний «мінікупер» зрівнюється з автівкою Сіда на суміжній смузі, на задньому сидінні дівчина-підліток задирає топ і притискається до вікна голими цицьками. Сід намагається не звертати увагу і зосередитися на дорозі. Коли він зиркає убік, вони й досі там. Він змушує себе пригадати рівняння Ейлера щодо природи сфер. (T+N) – (E+N) + (V+1) = 2, точно. Саме тієї миті, коли елементи рівняння нарешті займають свої місця у Сіда в голові, його автівка смачно цілує в зад синій фургончик. Гуп!

Патті, це напевно саме вона, виходить з водійського місця фургончика й стукає в його віконце. У неї біляве з темними коренями волосся, коротко стрижене по боках, проте високе на маківці, що додає їй кілька зайвих сантиметрів зросту (який становить щонайменше метр сімдесят п'ять) і кремезності. Така собі жіноча версія Дональда Трампа із круглим задиристим ротом і професійно вибіленими зубами. З обійм її м'язистих рук щосили вивертається великий собака — потворне створіння з короткою тьмяною шерстю і вузькими щілинами очей. Вода стікає струмочками з її жорсткого білявого волосся на помаранчеве квадратне підборіддя. Сід відчиняє віконце й усміхається.

— Хто в нас поганий хлопчисько? Доведеться повернути тебе до клітки.

Незрозуміло, чи вона говорить із ним, чи із собакою. Він бачить, як на рівні колін по її блакитних джинсах розповзається волога пляма. До клітки? Якої клітки? Слово чіпляється десь на периферії мозку. Собака не був у клітці, хоча мав бути.

— Вибачте. Це не моя провина.

— А чия ж іще? Про що ти думаєш? Зовсім не слідкуєш за дорогою.

Звуки вихоплюються десь із гортані, чи, може, річ у войовничому тоні.

— Я відволікся. Там була ця дівчина...

Він озирається в пошуках чорного «мінікупера», але той уже зник. Рух знову відновився, стоять лише вони.

— Це, мабуть, твоя улюблена тактика? Знайти когось і звалити на нього провину? Жалюгідний!

З її носа спорскує краплина дощу, і собацюра смикається вгору й ловить її язиком.

— Послухайте, я ж вибачився, — бурмоче Сід, раптово розуміючи, що йому насправді байдуже. — Я сфотографую ушкодження на телефон.

— Ой-ой! Ай! — скрикує раптом Патті і згинається навпіл. Собака намагається вирватися, але вона сильніше притискає його до грудей.

— Що це було? — запитує з тривогою Сід. Її позірний напад раптовий і лячний.

— Хлистова травма, бовдуре, — вона хапається за шию і стогне, скрегочучи зубами. — Сподіваюся, що в тебе повна страховка. Ой! Ай-ай-ай!

— Хлистова травма? Ви мене розігруєте. Хвилину тому з вами було все гаразд.

— А зараз уже ні.

Йому очевидно, що вона прикидається.

— Ось моє прізвище, ось назва моєї страхової компанії, мадам, — каже він з надмірною ввічливістю, записуючи дані на аркуші паперу, і робить ще кілька додаткових знімків.

Вона дивиться на аркуш.

— Панталони? Твоє прізвище Панталони? — регоче вона.

— Панталонас, — виправляє її Сід, наголошуючи останній склад.

Вона щось бурчить собі під ніс, щось дуже схоже на «ще один клятий чужоземець», сідає із собакою до фургончика і від'їжджає.

Сід повертається до автівки, кладе руки на кермо, бо вони тремтять. Потім схиляє на них голову. Він намагається додзвонитися до Джекі, але та не бере слухавку. Він набирає матір, але в неї вимкнений телефон, тож він залишає голосове повідомлення і про дорожню пригоду, і про неочікувані новини від батька.

Додому він дістається вже затемна. Джекі лежить на дивані проти телевізора, що горлопанить на всю хату. Вона закуняла. Коли він заходить, вона підхоплюється, її охайні чорні брови вигинаються у тривозі.

— Що сталося, любий? Чому так пізно? У тебе жахливий вигляд.

Він нахиляється і цілує її волосся, що пахне мигдалем.

— Я в'їхав у пересувний зоосалон на Кільцевій.

Це звучить так безглуздо, що обоє пирскають сміхом.

— Отакої! — Джекі прикриває долонею рот, смакуючи драму. — Наскільки серйозно? З тобою все гаразд? Ніхто не постраждав?

— Ні. Хоча водійка каже, що в неї хлистова травма, але я певен, вона придурюється. Зараз усі залюбки придурюються.

— Так, у нас у лікарні юрби таких, хто хоче оформити підроблені страхові позови.

— Я дійсно в'їхав їй у зад, але удар був зовсім незначний. Дощило, і я відволікся. Подзвонив батько і сказав, що виграв сім мільйонів фунтів у якійсь дуже сумнівній чужоземній лотереї.

— Сім мільйонів фунтів? Ти певен, Сіде?

— Я не певен. Навпаки, я думаю, що вірогідність цього надзвичайно мала.

— Бо це було б так до речі саме зараз, — зітхає вона з милою усмішкою.

— Що ти маєш на увазі?

— Це було б так до речі, бо маю для тебе чудові новини, — вона сідає на диван і тягне його за руку, щоб він присів поруч. — Сіде, здається, я вагітна.

Його раптом охоплює дивне містичне запаморочення, наче в голові задзеленчали ангельські передзвони, або небесне склепіння пронизує рівняння Каллана–Сіманзика[1] у супроводі дитячого хору. Вони так довго цього

[1] Диференційне рівняння у фізиці, виведене незалежно американцем Кертісом Калланом і німцем Куртом Сіманзиком у 1970 році.

чекали. Сід пригортає Джекі до себе. Її волосся пахне теплою горіховою олією, а шкіра після роботи трохи відгонить дезінфікувальним засобом. Чи доречно освідчитися саме зараз? Він збирався запропонувати їй одружитися, але ж це таке важливе рішення… У роті все злиплося, наче від меду, і все, на що він спромігся, — це видати одне-єдине слово:

— Коли…?

— Думаю, я завагітніла наприкінці червня, у ніч референдуму. Пам'ятаєш, я залишилася в тебе? У мене не було місячних, але я не хотіла подавати тобі марні надії, доки не зроблю тест на вагітність, тож сьогодні на роботі я його зробила, і він позитивний. Дитина має народитися в березні.

Джекі й Сід намагалися зробити дитину, здається, цілу вічність, передусім на вихідних і під час відпустки. І нарешті це сталося. Його серце б'ється крилами об ребра, наче пташка в клітці. Цікаво, — думає він, — чи мають вони тепер одружитися? Можливо. Але з чого розпочати? Він вагається, перебирає в голові слова. «Як щодо…?» «Чи не час нам…?» «Джекі, може, ми…?» «Джекі, ти станеш…?»

Щойно він насмілюється випалити запитання, дзеленчить телефон. Це його мати.

— Привіт, Сіде. Тобі зручно говорити?

— Я саме…

— Я щойно отримала повідомлення від батька. Зателефоную тобі завтра, якщо тобі незручно.

— Як хочеш.

— Там якась заплутана історія з виграшем джекпоту в лотерею.

— Він мені теж дзвонив. Я сумніваюся, що він узагалі брав у ній участь. Тож, мам, не варто даремно непокоїтися.

Джекі цілує його в щоку і йде сходами нагору, він киває, що незабаром підійде.

— Я спробувала додзвонитися до Джорджа, але він не бере слухавку, — продовжує мати, її тихий голос по-